

De speeltuin van de meisjesschool

DOOR LUC DAMEN, HEEMKUNDIGE KRING DE GRIFFIOEN DESSEL

Je hebt er als kleuter misschien zelf nog gespeeld; in de schitterende speeltuin van de meisjesschool in de Hannekestraat. Die speeltuin werd op 1 mei 1957 plechtig geopend door de deken van Mol. In “Houvast” werd over het bouwen van de speeltuin uitvoerig verslag uitgebracht. Houvast verscheen van 1953 tot 1961 en werd uitgegeven door de Bonden van het Heilig Hart. Het stond vol Desselse nieuwtjes en was bedoeld om de Desselse soldaten in België en Duitsland op de hoogte te houden van het wel en wee in onze gemeente. Om de kosten te drukken, werd het ook in Dessel verkocht.

EEN ZANDBAK, EEN SCHUIFAF EN EEN PAARDJESMOLEN

Aan de speeltuin werd in de grote vakantie van 1956 begonnen door allemaal vrijwilligers, vooral mensen van de KWB en de KAJ. Op zaterdag was er regelmatig tien tot twintig man aan het werk “met handen van allerlei grootte, kleur en vorm. Eeltige handen van harde werkers, fijnere handen van mannen die nooit een schup hanteerden, van kantoorbedienden, handen met gouden ringen en kostelijke armbandhorloges”. Voor de speeltuin moesten het kippenhok en een paar bomen uit de tuin van de zusters verdwijnen. De speeltuin was 55 m lang en 44 meter breed. Er werd een zandbak gemaakt van 12 op 7 meter. Hij was één meter diep en er ging 55 ton wit zand in. Er was een betonnen vijver met een doorsnede van vier meter, een fonteintje in het midden en de watermolen van de Boeretang in miniatuur aan de kant. Eén van de attracties, was een groot speelhuisje in hout, met een rieten dak, dat er door burgemeester Frans Peeters zelf op gemaakt was.

Er stond een mooie schuifaf en het was een degelijke want de zusters hadden hem vooraf zelf geprobeerd. De paardjesmolen was “een ijzeren die bij Smet gemaakt is. Hij zal niet rap versleten zijn. Deze is groot genoeg om er met velen tegelijk te gaan opzitten en hij draait ook heel gemakkelijk”, lazen we. De schommel was afgemaakt met een omheining van afgezaagde berkenboompjes. In die omheining was, ook met berkenhout het jaartal 1957 verwerkt. Uit de waterput kon je echt water putten en hij was zogemaakt dat er niemand kon in verdrinken.

EEN KLIMKOOI, EEN REUZEPAS EN EEN SPEELHUISJE

“Achter in de tuin staat er nog een bergje waar men kan oplopen. Dit bestaat uit een putbuis die men zo heeft gelegd dat de kinderen er kunnen doorkruipen. Dit is zeer mooi aangelegd en wanneer men het van ver bekijkt is het juist een brug. Rond één van de fruitbomen staat een ladder die anderhalve meter hoog gaat en uitkomt op een klein plateau, mooi afgewerkt in hout. Door daarop te kruipen leren de kleine mannen goed klimmen. Even voorbij een mooi kapelletje dat in de speeltuin staat, hebben we ook nog een klimkooi. Verder komt er een reuzepas, een paal met 4 à 5 koorden en daaraan ringen, die meer voor de grotere kinderen is. En bijna het mooiste van de hele speeltuin is wel het tuinhuisje. Dit huisje geeft een mooi uitzicht aan de speeltuin. Het valt vooral goed op door het mooi rieten dak, dat de burgemeester zelf is komen dekken en ook daar het helemaal van hout is. Binnen is het er ook zeer mooi. Er staat een tafeltje en bank, waar de kinderen fijn aan kunnen spelen. Langsheen de muur van de speeltuin staan jonge en frisse sierboompjes”.

Om de onkosten te betalen werd er een tombola gehouden waarvoor in het ganse dorp lootjes werden verkocht. “Eén lotje voor 5 frank, tien lotjes, een heel boekje plus omslag voor 50 fr! Reeds op voorhand droegen we brieven rond, waarin stond dat we met lotjes zouden komen en welke schone prijzen dat er te winnen waren. Donderdagnamiddag was het een heerlijk weertje. En de hele namiddag zijn we rond geweest. Georgette en ik moesten op het Zandvliet gaan. We begonnen aan de rechterkant, daar ging het heel goed. De meeste mensen kochten voor vijftig frank. Aan de ander kant ging het wat minder, want die van de vakschool van Geel waren daar al geweest en dus waren we de derde. We hadden toch 45 boekjes verkocht. Toen was het tijd om gaan te eten. Kwart voor acht gingen we nog naar de Dijkstraat en de Polderstraat. In de Dijkstraat hadden we negen boekjes verkocht. Het was al laat toen we aan de Polderstraat begonnen. De mensen waren al slapen en dus gingen we niet verder. Vrijdag na de klas gingen we naar de Lorzestraat. Daar hadden we ook veel verkocht. We hadden honderd boekjes gekregen en we hadden er nog vier over. E.D.P.”

FRISCO, WAFELS EN BIER

Op 1 mei 1957 werd de speeltuin ingehuldigd. “De massa dringt reeds op het terrein, alvorens Zeer Eerwaarde Heer Deken de gelegenheid had het lint door te knippen. Dan spelen de kinderen en lopen rond. Ze klauteren op de paardenmolen, de afreis, de kweek-kwaak en amuseren zich best. De jongens hangen aan de reuzenpas, klimmen in de boom of staan heel verbaasd te kijken naar het fonteintje en de vijver bij de watermolen van de Boeretang, die een beetje romantiek bijbrengt. Tussen die bomen met het jonge groen van de lente, kunnen de kinderen hier spelen naar hartenlust. De allerkleinsten spelen in de reuzegrote zandbak en laten het mulle zand door hun mollige handjes rijzen. Ze bouwen hierin met grote blokken kastelen en voelen zich volledig thuis en tevreden. De verkoop van lootjes, frisco, wafels en bier liep goed van stapel. De mannen die aan dit mooie ontspanningsterrein van de kinderen fel gewerkt hebben, komen zich nu verkwikken bij een pint schuimend Dessels bier... Daarna was de trekking van de grote tombola, terwijl onze kinderen nog altijd met veel vreugde en deugd speelden in hun veroverd nieuw koninkrijk, de speeltuin!”.

